

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **F. K.** Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. CPR-9874-2/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2015, č. j. 2 A 34/2015 – 29,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2015, č. j. 2 A 34/2015 – 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 14. 8. 2015 doručena kasační stížnost žalovaného (dále jen „stěžovatel“) směřující proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti shora označenému rozhodnutí stěžovatele (dále jen „rozhodnutí stěžovatele“).

Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán“) ze dne 21. 2. 2015, č. j. KRPA-67172-15/ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně správní orgán ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že doba k vycestování žalobce z území České republiky se stanoví do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince (žalobce – pozn. NSS) je možné. Ve výroku je dále konstatováno, že se na účastníka vztahují důvody znemožňující vycestování.

Rozhodnutím stěžovatele bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že jeho výrok byl v části „a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie,

v délce 3 (tři) let“ nahrazen textem „a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 (dva) roky.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí stěžovatelem potvrzeno.

Městský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozsudek přitom odůvodnil zejména s odkazem na ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle kterého se v rozhodnutí, kterým se ukládá cizinci správní vyhoštění, stanoví doba v rozmezí 7 až 60 dnů, v níž je cizinec povinen vycestovat z území České republiky. Konstatoval, že je v rozporu s tímto zákonným ustanovením, pokud správní orgán stanoví dobu k vycestování cizince tak, že tento je povinen vycestovat do dvaceti dnů po odpadnutí překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť takto stanovená doba je postavena na časově předem neurčitelné skutečnosti, která dokonce ani nemusí vůbec nastat. V závěru odůvodnění vyslovil městský soud závazný právní názor, dle kterého má být, nedojde-li v mezidobí k legalizaci pobytu žalobce na území České republiky, vydáno nové rozhodnutí o správním vyhoštění poté, kdy z nového stanoviska Ministerstva vnitra vyplyne, že odpadly důvody znemožňující vycestování žalobce do Uzbekistánu.

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel zejména rozporuje správnost závěru městského soudu, dle kterého nelze cizinci uložit správní vyhoštění, je-li závazným stanoviskem konstatována překážka vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na ustanovení § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stěžovatel namítá, že dokud nepominou překážka vycestování a nebude vydáno nové rozhodnutí (v souvislosti s tím, že pominou důvody znemožňující vycestování), je uložené správní vyhoštění nevykonatelné. Není proto správný závěr, že by cizinci nebylo možné uložit správní vyhoštění, jak dovodil soud i žalobce. Uložení správního vyhoštění je dle stěžovatele podmíněno tím, zda se cizinec dopustil protiprávního jednání, nikoli tím, zda u cizince existuje či neexistuje překážka vycestování. Nejvyšší správní soud takový výklad mlčky aproboval např. v rozsudku ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Azs 119/2015 – 26.

Za nepřezkoumatelný považuje stěžovatel napadený rozsudek z toho důvodu, že městský soud v jeho odůvodnění nesprávně citoval výrok prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel odkazuje konkrétně na část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž městský soud uvedl, že výrokem prvostupňového rozhodnutí: „... byla též stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., a to do 20ti dnů od odpadnutí důvodu znemožňujícího jeho vycestování.“ Tento text však dle stěžovatele nekoresponduje s textem výroku daného rozhodnutí, nýbrž je odrazem dřívější rozhodovací praxe, která byla předmětem soudního přezkumu v odlišném soudním řízení vedeném před městským soudem. Již tato skutečnost způsobuje dle stěžovatele nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel dále poukazuje na dílčí rozpor konkrétních částí odůvodnění městského soudu, když tento shledal výrok prvostupňového rozhodnutí, stanovující lhůtu k vycestování žalobce neurčitým, avšak nezavázal stěžovatele, aby v dalším řízení zajistil odstranění tohoto nedostatku a namísto toho uvedl, že je třeba toliko vyčkat odpadnutí překážky vycestování žalobce. Stěžovateli tudíž není zřejmé, pro jakou nezákonnost bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

pokračování

Konečně stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s podstatou žalobního tvrzení, nýbrž posuzoval pouze samostatný výrok o stanovení doby k vycestování v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění. V podstatě tak převzal svůj právní názor uvedený v dřívějším rozsudku sp. zn. 2 A 43/2014, který je však s ohledem na jiné individuální okolnosti předmětného správního řízení neaplikovatelný; podstatou věci se tak soud nezabýval.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem, jež v napadeném rozsudku zaujal městský soud. Připomíná, že dle obsahu závazného stanoviska není jeho vycestování možné a bylo by proto zcela nelogické ukládat za takové situace správní vyhoštění. Jediným smyslem řízení o správním vyhoštění nemůže být toliko posouzení, zda se cizinec dopustil protiprávního jednání, ale též posouzení, zda jsou dány důvody, které znemožňují jeho vycestování. Navrhl tudíž zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, za kterou jedná pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je přitom přípustná, neboť stěžovatel ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., aniž by došlo k naplnění některého z důvodů nepřípustnosti ve smyslu § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Učinil tak v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž vážil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, ke kterým by měl přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vycházel přitom ze své ustálené judikatury, kdy např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, (veškeré zde citované rozsudky NSS jsou dostupné z www.nssoud.cz) vyplývá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění „*není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.*“ Nepřezkoumatelnost je také dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73) a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že počátek lhůty pro vycestování žalobce nebyl prvostupňovým rozhodnutím stanoven explicitně v návaznosti na odpadnutí existující překážky vycestování, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku městský soud, nýbrž v návaznosti na okamžik „*nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb., stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.*“ Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelem vytknutý rozpor pramení toliko z přeformulování obsahu části výroku prvostupňového rozhodnutí, bez praktického dopadu do merita relevantní právní otázky, tj. určitosti výroku o lhůtě, v níž je žalobce povinen vycestovat. To je zřejmé i z části

odůvodnění napadeného rozsudku, v níž městský soud konstatuje, že „[d]oba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 20ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude stanoveno, že překážka řízení odpadla, a že jeho vycestování je možné.“ Ačkoli se tedy ze strany městského soudu jednalo o formulační nepřesnost, nečiní tato napadený rozsudek nesrozumitelným či vnitřně rozporným. Pokud stěžovatel namítá, že předmětná část odůvodnění napadeného rozsudku byla převzata z rozsudku téhož soudu vydaného v odlišné věci, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud, že takový postup nelze považovat za nezákonný, jestliže takto včleněný text odpovídá rovněž skutkovým a právním okolnostem právě rozhodované věci, jako tomu je v případě napadeného rozsudku.

Stěžovatel rovněž namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, z jakého důvodu (slovy stěžovatele „pro jakou nezákonnost“) městský soud jeho rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje, neboť z napadeného rozsudku je zcela zjevné, že důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byla jeho nezákonnost spočívající v tom, že aproboval prvostupňové rozhodnutí i přesto, že část jeho výroku odporovala ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když nebyla dle názoru městského soudu patřičně určitá.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel konečně i v tom, že se městský soud nevypořádal s podstatou žalobního tvrzení, nýbrž posuzoval pouze samostatný výrok o stanovení doby k vycestování v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k obsahu žaloby konstatuje, že jejím stěžejním bodem žalobce učinil právní otázku, zda lze cizinci uložit správní vyhoštění v případě, kdy je dána překážka jeho vycestování. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud pojal daný žalobní bod spíše ve smyslu otázky, zda lze v takovém případě cizinci v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovit lhůtu k vycestování v návaznosti na okamžik odpadnutí překážky vycestování tak, aby byl dodržen požadavek ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého má tato lhůta být stanovena zásadně v rozmezí 7 až 60 dnů. Městský soud dospěl k závěru, že jelikož datum odpadnutí překážky vycestování, jež byla dána nepříznivou bezpečnostní a politickou situací ve vlasti žalobce, nebylo možné v době vydání prvostupňového rozhodnutí jednoznačně určit (nastane-li kdy takový den), je výrok, který naň navazuje počátek běhu lhůty k vycestování, neurčitý, a tudíž rozporný s výše zmíněným požadavkem § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nevyjádřil se proto přímo k otázce, zda lze při existenci překážky vycestování vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak z jeho výše popsané argumentace logicky vyplývá kladná odpověď na tuto otázku. V opačném případě by totiž bylo lze předpokládat, že by městský soud postupoval dle § 78 odst. 3 s. ř. s., tedy zrušil i prvostupňové rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani v tomto směru napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným.

Stěžejní kasační námitkou stěžovatele je tvrzení nesprávného posouzení právní otázky městským soudem ohledně zákonnosti navázání počátku běhu lhůty pro vycestování cizince na okamžik odpadnutí zatímne existující překážky vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

Dle ustanovení § 118 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že „[s]právním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území

pokračování

a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie.“ K tomu doplňuje § 118 odst. 3 věta první téhož zákona, že „[d]oba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů.“

Pro případ, že vycestování cizince, jemuž má být uloženo správní vyhoštění, není možné z důvodů uvedených v § 120a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jak plyne z textu § 120a odst. 4 téhož zákona. K tomu se pak v ustanovení § 120a odst. 5 dodává, že „[p]ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu (poznámka pod čarou zde odkazuje na ustanovení § 101 správního řádu). Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.“

Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše citovaných zákonných ustanovení k závěru, že správní orgán nepochybil, pokud vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť k tomu byly dány podmínky dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (jejichž naplnění je mezi stěžovatelem a žalobcem nesporné). Pokud žalobce uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, není-li s ohledem na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra na základě § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jeho vycestování možné, nelze mu v tomto přisvědčit, neboť zákon o pobytu cizinců jednak neuvádí kladné stanovisko o možnosti vycestování cizince jako jednu z podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jednak ani nestanoví, že rozhodnutí nelze v případě negativního stanoviska vydat. Naopak, dle výše citovaného ustanovení § 120a odst. 4 téhož zákona se s vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění počítá i pro případ negativního stanoviska k možnosti vycestování, s tím, že se v rozhodnutí uvede nemožnost vycestování cizince.

Z ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že nezbytnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění musí být i stanovení lhůty, ve které je cizinec povinen vycestovat. Požadavek na stanovení lhůty k vycestování cizince, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, je zakotven toliko v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterýžto však pojednává o faktické povaze správního vyhoštění, nikoliv o náležitostech rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho lze dovozovat, že neurčitost stanovení lhůty pro vycestování cizince nezpůsobuje nezákonnost takového rozhodnutí, ale spíše jeho faktickou nevykonatelnost, jak ostatně ve vyjádření k žalobě a později i v kasační stížnosti správně namítal stěžovatel. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že je samozřejmě žádoucí a souladné se smyslem institutu správního vyhoštění, aby takové situace nastávaly zásadně v případech, kdy lhůtu k vycestování objektivně nelze jednoznačně určit, tedy typicky v případech, kdy k faktické realizaci správního vyhoštění nemůže dojít pro překážku nemožnosti vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Neurčitost výroku o stanovení lhůty k vycestování cizince proto musí být zapříčiněna skutkovými okolnostmi jednotlivého případu, nikoli pochybením správního orgánu (jak tomu může být např. při opomenutí jakéhokoli stanovení lhůty k vycestování v případě, kdy tomu nebrání překážka negativního stanoviska Ministerstva vnitra).

Jelikož pro účely realizace správního vyhoštění (a tedy pro vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění), je za výše popsané situace nutné stanovení lhůty, která musí být určena jednoznačným způsobem v rámci rozmezí 7 až 60 dnů, odkazuje zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 120a odst. 5 na institut nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu. Po odpadnutí překážky vycestování představované negativním závazným stanoviskem stran možnosti vycestování je proto třeba vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. e) správního řádu.

A contrario § 102 odst. 9 věty první před středníkem správního řádu nebude tímto novým rozhodnutím zrušeno prvotní rozhodnutí o správním vyhoštění, ale podle věty druhé před středníkem téhož tím bude bráněno jeho právním účinkům.

Nejvyšší správní soud zaujal na základě výše uvedeného názor, že za daných okolností není pro zákonnost prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění údaj (ostatně ani jeho určitost či dokonce danost) o stanovení lhůty k vycestování relevantní, s ohledem na skutečnost, že vycestování cizince není možné, a též se zřetelem ke skutečnosti, že zákon pro takové případy výslovně předpokládá pozdější vydání nového rozhodnutí tehdy, až bude stanovení lhůty k vycestování, s ohledem na možnost vycestování, možné.

Není tudíž správný názor krajského soudu, že za daných okolností je prvostupňové rozhodnutí pro neurčitost jeho výroku stran počátku běhu lhůty k vycestování žalobce nezákonné, a že stěžovatel pochybil, pokud je k odvolání žalobce nezrušil. Na druhou stranu však musí Nejvyšší správní soud podotknout, že formulace předmětného výroku prvostupňového rozhodnutí je přinejmenším zavádějící, označuje-li nemožnost vycestování za překážku řízení (správně překážka vycestování) a rovněž nezmiňuje-li pro případ vydání nového rozhodnutí nutnost změny předmětného výroku ve smyslu pevného stanovení počátku běhu lhůty k vycestování. Jak již bylo uvedeno výše, je-li v době vydání prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění dána překážka vycestování, není třeba uvádět jakýkoli údaj o počátku běhu lhůty k vycestování cizince. Lze předpokládat, že již z obligatorní zmínky správního orgánu o nemožnosti vycestování bude pro adresáta rozhodnutí o správním vyhoštění dostatečně srozumitelná skutečnost, že rozhodnutí není pro danou překážku vykonatelné. Je přitom namístě poučit adresáta rozhodnutí o případném postupu dle § 101 správního řádu v případě, že pomínou důvody, jež znemožňují vycestování cizince, nikoli však ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že ve věci obdobného právního základu v minulosti již rozhodoval. V rozsudku ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 Azs 119/2015 – 26, zdejší soud v rámci postupu dle § 109 odst. 4 s. ř. s. nedospěl k závěru, že by prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění mělo být nepřezkoumatelné či nezákonné pro navázání počátku běhu lhůty k vycestování na den, kdy odpadnou důvody vycestování.

V rámci postupu dle § 109 odst. 4 s. ř. s. zdejší soud zaznamenal dílčí nedostatek výrokové části prvostupňového rozhodnutí spočívající v absenci výslovného údaje o tom, že se tímto rozhodnutím žalobci ukládá správní vyhoštění. Výroková část rozhodnutí obsahuje v tomto ohledu toliko text: „...podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.,...se panu: (následují identifikační údaje žalobce) členských států Evropské unie v délce 3 (tři) let. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států...“ Ačkoli se v tomto ohledu bezesporu jedná o pochybení správního orgánu, nelze nepřihlédnout k faktu, že v rámci řízení před správními orgány ani v rámci řízení o žalobě nevyvstaly jakékoli pochybnosti o tom, že výrokem prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Jelikož výroková část obsahuje detailní odkaz na zákonné ustanovení, dle kterého bylo rozhodnuto, lze od zmíněného nedostatku odhlédnout.

Ve světle výše uvedených závěrů vyhodnotil Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele ohledně nesprávného posouzení předmětné právní otázky jako důvodnou. Nezbylo tudíž než napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Zdejší soud v tomto ohledu považuje za vhodné shrnout, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za aplikace ustanovení § 120a odst. 4 je lhostejné, zda a jak je ve výrokové části rozhodnutí pojednáno o lhůtě (případně počátku jejího běhu), ve které je adresát rozhodnutí povinen vycestovat. Rozhodnutím uložené správní vyhoštění totiž nelze pro nemožnost vycestování cizince realizovat, tudíž jakýkoli údaj o povinnosti vycestování se tímto stává bezpředmětným a nemůže jím být prakticky zasazeno do práv cizince. O pochybení při stanovení povinnosti vycestovat, jež by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí a současně by zasahovalo do práv účastníka řízení, lze uvažovat až v případě takového rozhodnutí, kterým tuto povinnost efektivně stanovit lze, tedy až v případě nového rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 101 písm. e) správního řádu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu